

KRONIEK

HEDENDAAGSCHE LIMBURGSCHE KUNST

Een aantrekkelijk denkbeeld was het ongetwijfeld van de directie van het Haagsch Gemeente-Museum om een tentoonstelling in te richten van hedendaagsche Limburgsche Kunst en ons aldus een overzicht te schenken van wat er in onze Zuidelijkste provincie wordt geproduceerd. Stellig ook is het waar, dat — zoo men ergens in ons land nog een regionale kunst zou mogen verwachten — men die alleen maar in Limburg zou kunnen vinden. Een tentoonstelling van Zuidhollandsche kunst b.v. . . . men lacht al bij het uitspreken dezer woorden. Limburg echter, nog niet geheel geassimileerd aan de beschaving-tegen-eenheidsprijs, welke het onafwendbaar resultaat was van de ontwikkeling van het verkeer, de dagbladpers en de fotografie, kan nog altijd gelden als een landstreek met een van het overig Nederland sterk afwijkend karakter en als de woonplaats van een bevolking, die meer plezier aan het leven en meer fantasie heeft dan de boven-Moerdijkers. Of men nu echter van een Limburgsche kunst kan spreken, op die vraag geeft deze tentoonstelling geen duidelijk antwoord en voorshands lijkt het voorzichtiger als „Limburgsche kunst” aan te merken de kunst van in Limburg werkende kunstenaars. Want — om nu een paar concrete gevallen te nemen: wat is er voor specifiek Limburgsch in het werk van Henri Jonas, die nog wel wordt beschouwd als een hoofdfiguur in Maastricht? Of in dat van de schilders Koolen, Kromjong, Schoonbrood? Zelfs een beeldhouwer als Charles Vos kunnen wij ons ook in Noord-Nederland denken. En aan den anderen kant: is een volslagen Noord-Nederlander als Matthieu Wiegman in zijn werk niet veel „Limburgscher”, zoowel door onderwerp als door techniek, als veel zoogenaamde Limburgsche schilders? En is het „Limburgsche kunst” die Suzanne Nicolas, Peutz, Sandifort, Stauthamer en Gisèle Waterschoot van der Gracht, allen buiten Limburg geboren en getogen, ons schenken? Wil men met alle geweld een Limburgsche persoonlijkheid vaststellen, dan komt men eigenlijk alleen bij Joep Nicolas en Charles Eyck, twee figuren van een in ons land zeer ongewonen verbeeldingsrijkdom, wier warmbloedige, heftig pulseerende kunst inderdaad een weerslag schijnt te geven op het Limburgsche volkskarakter. Het is natuurlijk mogelijk, dat zij beiden alleen gegroeid konden zijn uit deze streek, dit volk. Maar is het ook een zekerheid?

Hoe wij dan ook den titel „Limburgsche kunst” moeten opvatten, interessant is deze tentoonstelling zeker. Er is rijp en groen, maar het geheel is levend en er zijn beloften voor de toekomst niet alleen doch ook positieve winsten — om het on-Nederlandsche en allerakeligste mode-woord „verworvenheden” (dat mij altijd aan verdorvenheden doet denken) te vermijden. Wij moeten ons tot het belangrijkste beperken: zie hier enkele grepen.